

Chương Mười Lăm

ĐỒNG MÔN VÀ TÌNH ĐỊCH

như vừa nghe sét đánh, cả hai người nhanh như cắt ra làm hai, và cùng thét lớn:

– Kẻ nào trong thạch thất đó?

Yên Phi Quỳnh cười:

– Sao mà chóng quên thế? Cả đến giọng của ta mà hai người cũng không nhận ra nữa hay sao?

Người thứ nhất lên tiếng khi nãy vụt kêu ngang:

– Yên... Yên Đàn Chủ!

Yên Phi Quỳnh cười:

– Các người đã phụng lệnh đến đây thế sao lại chẳng chịu vào?

Người thứ nhất đáp:

– Tiểu nhân không dám.

Yên Phi Quỳnh thét lớn:

– Nhưng ta bảo các người phải vào mà.

Hai người đưa mắt nhìn nhau và người thứ nhất lên tiếng:

– Chẳng hay Yên Đàn Chủ có điều chi dạy bảo?

Yên Phi Quỳnh nói:

– Ta có chuyện cần hỏi các người, nếu các người không vào thì coi chừng mất mạng đấy.

Hai người lại đưa mắt ra hiệu cho nhau và người thứ nhất gật gật đầu:

– Thuộc hạ xin tôn mạng.

Cả hai cùng nắm chặt binh khí thận trọng bước vào từng bước một.

Trong thạch thất tối đến nỗi ngửa bàn tay không thấy, cả hai bước vào tới bên trong là cùng dừng lại nghe ngóng.

Yên Phi Quỳnh lên tiếng:

– Hãy gài cửa lại.

Người đi sau tuân lời, hấn không có một ý thức nào cả, hình như giọng nói lạnh băng băng của Yên Phi Quỳnh đã làm hấn không còn tự chủ.

Cửa vừa đóng lại, bên trong bóng tối như lại dày thêm, cả hai đứng tựa vào nhau không dám tối mà cũng không dám có một cử động nào.

Yên Phi Quỳnh hỏi:

– Hai người tên gì?

Người thứ nhất đáp:

– Thuộc hạ tên Lý Trung Lương, còn hấn là Kim Lão Nhị.

Yên Phi Quỳnh hỏi:

– Hai người là thuộc hạ Đoàn nào?

Lý Trung Lương đáp:

– Bẩm Đoàn Chủ, thuộc hạ là người của Chấp Pháp Đoàn.

Yên Phi Quỳnh hỏi:

– Cách Thiệu Ngũ cũng đến đây rồi phải không?

Lý Trung Lương đáp:

– Chúng là thuộc hạ đã thuộc về Quách Đoàn Chủ, vì thế Đoàn Chủ không có đến đây.

Yên Phi Quỳnh hỏi:

– Quách Đoàn Chủ là ai?

Lý Trung Lương đáp:

Bẩm, Quách Đoàn Chủ là Quách Hộ Pháp, Quách Diên Thọ vì Yên Đoàn Chủ không về nên lệnh trên đã cho Quách Đoàn Chủ thay thế Đoàn Chủ.

Yên Phi Quỳnh chớp mắt:

– Đó là lệnh của ai?

Lý Trung Lương đáp:

– Thuộc hạ không rõ lắm, hình như là do Nhị cung chủ ban lệnh.

Yên Phi Quỳnh hỏi:

– Nhị sư huynh có đến đây không?

Lý Trung Lương đáp:

– Bẩm đã đến rồi.

Yên Phi Quỳnh hỏi:

Nhị sư huynh ở đâu?

Lý Trung Lương đáp:

– Nhị cung chủ hiện ở tại Vạn Phúc Di Cung trước núi.

Yên Phi Quỳnh hỏi:

– Còn có ai nữa?

Lý Trung Lương đáp:

– Còn có Tam cung chủ.

Yên Phi Quỳnh hỏi:

– Họ định đối phó với ta như thế nào.

Lý Trung Lương đáp:

– Thuộc hạ không rõ lắm, hình như là bảo Ngũ cung chủ trở về.

Yên Phi Quỳnh cười nhạt:

– Tại làm sao ta lại phải về?

Hai người nói chuyện một hồi, bọn Lý Trung Lương lần lần quen mắt, họ đã phảng phất thấy bóng Yên Phi Quỳnh, vì nhãn lực của họ cũng thuộc vào hạng khá.

Yên Phi Quỳnh lại hỏi:

– Hai người đã tìm được ta, bây giờ định xử trí như thế nào?

Cả hai người làm thinh, hình như họ bắt đầu sợ sệt.

Yên Phi Quỳnh gặng lại:

– Hai người vừa rồi đã nói những gì? Ai đã nói những gì?

Cả hai người phát run khan.

Yên Phi Quỳnh thét lớn:

– Ta hỏi ai nói?

Cả hai lại làm thinh.

Yên Phi Quỳnh trầm giọng:

– Các người bảo rằng được lệnh bắt ta, chết hay sống gì cũng được, ta hỏi ai ra lệnh ấy?

Lý Trung Lương đáp:

– Lệnh do ai thì thuộc hạ không được biết, thuộc hạ chỉ được khẩu lệnh của Quách Đàn Chủ.

Yên Phi Quỳnh hừ hừ trong miệng:

– Quách Diên Thọ lớn gan quá nhỉ? Các người có biết hắn được mấy cái đầu không?

Ngưng lại một giây, Yên Phi Quỳnh nhướng mắt:

– Kim Lão Nhị.

Kim Lão Nhị rung động, hắn vội cúi mình:

– Thuộc hạ có mặt.

Yên Phi Quỳnh hỏi:

– Vừa rồi người đã nói những gì?

Kim Lão Nhị run lấy bầy:

– Bẩm, bẩm, thuộc hạ không có nói.

Yên Phi Quỳnh lạnh lùng:

– Chính miệng người vừa nói ra mà bây giờ lại không còn nhớ hay sao?

Kim Lão Nhị gạt mồ hôi:

– Bẩm... thuộc hạ thật tình không có nói.

Yên Phi Quỳnh gặng lại:

– Vừa rồi người định lột cả quần áo của ta rồi làm gì đó nữa mà? Sao? Bây giờ còn có hứng nữa không? Vào đi, ta đang đợi ở đây này.

Kim Lão Nhị vụt quỳ thụp xuống:

– Trăm lạy ngàn lạy Đàn Chủ, thuộc hạ thật tội đáng chết vì thuộc hạ không ngờ Đàn Chủ có mặt nơi đây.

Yên Phi Quỳnh cười nhẹ:

– Ủa, làm sao thế. Người bảo rằng cứ gặp được ta là lập được đại công kia mà? Và ngoài ra còn được “Đã” cái gì đó nữa mà?

Kim Lão Nhị run cầm cập:

– Thuộc hạ đã biết tội, xin Đàn Chủ khai ân.

Yên Phi Quỳnh gặng lại:

– Nghĩa là người thừa nhận rằng người đã có nói những chuyện ấy phải không?

Kim Lão Nhị càng run hơn nữa:

– Xin... xin Đàn Chủ khai ân.

Tiếng nói cuối cùng của hắn chưa dứt thì cánh tay của hắn đã phát lên.

Một luồng ánh sáng từ tay hắn vút thẳng vào chỗ ngồi của Yên Phi Quỳnh.

Yên Phi Quỳnh đứng phắt lên:

– Khá lắm, người quả là xương đồng da sắt.

Từ trong tay của Yên Phi Quỳnh, một mùi khói xám bay ra.

Không, nàng chưa phản kích, vầng khói đen đó chỉ là ống tay áo của nàng, bao nhiêu ám khí của Kim Lão Nhị đều bị nàng thu gọn.

Bao nhiêu ám khí xuất kích thành hình đều bị thu hết, Kim Lão Nhị biết cái chết đã đến nơi rồi, hắn không còn do dự nữa, hắn vung cả hai tay và hét lớn:

– A đầu, hãy tiếp phi đao.

Đúng là con thú đã đến đường cùng, thực tế ai cũng thừa biết hắn đang làm chuyện chết.

Nhưng hắn vẫn còn lanh trí, khi hai ngọn phi đao chưa bay tới chỗ Yên Phi Quỳnh thì hắn đã phóng nhanh ra phía cửa.

Nhưng hắn chỉ mới nhún chân là Yên Phi Quỳnh đã đứng lên và khi câu nói của nàng chưa dứt thì hắn đã ngã sấp về phía trước.

Thì ra, hai mũi phi đao của hắn phóng đi thật nhanh mà lại cũng thật nhanh, hai mũi phi đao ghim đúng vào hai chân của hắn.

Vừa rồi, Lý Trung Lương có nói một câu với hắn: “Người không phải là da đồng xương sắt”, câu nói ấy quả là xác đáng.

Và bây giờ thì da mặt của Lý Trung Lương chắc không còn chút máu, hắn đứng sững nhìn Kim Lão Nhị mà hai chân run cầm cập.

– Hắn làm sao dám giúp Kim Lão Nhị để nhổ hai mũi đao.

Yên Phi Quỳnh ngồi trở xuống giọng nàng vẫn lạnh như băng:

– Lý Trung Lương.

Đã run sẵn rồi, bây giờ nghe gọi đến tên Lý Trung Lương lại càng run hơn nữa:

– Bẩm, bẩm thuộc hạ có mặt.

Yên Phi Quỳnh hỏi:

– Người có nhớ vừa rồi người đã nói gì với Kim Lão Nhị hay không?

Y như nghe phán tử hình, Lý Trung Lương nói gần như không ra tiếng:

– Thuộc... hạ, thuộc hạ quả không nói.

Yên Phi Quỳnh nói:

– Vừa rồi người đã nói với hắn rằng: Nếu những lời nói đó lọt đến tai ta thì không còn mạng sống, đại khái người nói như thế, người đã quên sao?

Lý Trung Lương dập đầu xuống đất:

– Vâng, vâng, quả thật thuộc hạ có nói với hắn ta như thế ấy.

Yên Phi Quỳnh hỏi:

– Người cho rằng như thế là hắn đã phạm thượng, là tội đáng chết phải không?

Lý Trung Lương vẫn cứ dập đầu:

– Vâng.

Yên Phi Quỳnh nói:

– Như thế là tốt lắm, vậy người hãy tuân lệnh hành hình.

Lý Trung Lương run lập cập:

– Lão Nhị tội phạm đến Ngũ cung chủ thật tình đáng chết, chỉ có điều, có điều.

Yên Phi Quỳnh trầm giọng:

– Người ở trong Chấp Pháp Đàn, tự nhiên người thừa biết, pháp bất vị thân, ta vốn không thích nói nhiều, người đã biết rồi chứ?

Hai mũi đao từ phía sau của Kim Lão Nhị đã ló ra phía trước thân hình cửa hấn đã co quắp lại, nhưng hấn cố nhin đau nói với Lý Trung Lương:

– Lão Lý, huynh đệ không thể sống nổi đâu, lão hãy xuống tay đi.

Lý Trung Lương còn đang lúng túng thì một bóng người vút tới tung ngay một đá vào Quyền Du Huyệt của Kim Lão Nhị và cười nhạt:

– Người dám nói thì phải dám chịu hành hình.

Lý Trung Lương hoàn hồn nhìn lại thì thấy người đó là Ngũ cung chủ Yên Phi Quỳnh.

Nàng chế huyết Kim Lão Nhị xong rồi quay qua nói với Lý Trung Lương:

– Người chưa chịu hành hình, nghĩa là người không tuân lệnh của ta?

Biết thế nào rồi cũng tới phiên mình, Lý Trung Lương cắn răng:

– Không dám, thuộc hạ xin tuân lệnh.

Vừa nói, thanh đao trong tay hấn vừa bổ xuống ngay vào đầu Kim Lão Nhị.

Nhưng khi thanh đao vừa trút xuống thì hấn đã nương đà chúi về phía trước và cánh tay hấn vung ngược lại đập thẳng vào Thiên Linh cái của chính mình.

Thân pháp của hấn thật nhanh mà tay hấn cũng thật nhanh.

Và Yên Phi Quỳnh cũng không ngờ, vì thế khi nàng nghe tiếng động thì máu óc của Lý Trung Lương đã bắn vọt ra ngoài.

Yên Phi Quỳnh đá hất thi thể của Lý Trung Lương sang một bên và cúi nhặt thanh đao:

– Quân khốn kiếp, chúng bay phải chết.

Nàng vừa nhắc tay lên thì chợt có tiếng kêu:

– Ngũ cung chủ, xin hãy lưu tình.

Yên Phi Quỳnh giật mình nháy tránh một bên:

– Quách Diên Thọ, người dám đến đây à?

Cánh cửa banh ra, Quách Diên Thọ đứng nhìn với nụ cười thâm hiểm.

Hấn vừa cười vừa nói:

– Ngũ cung chủ, thuộc hạ vâng lệnh cung nghinh Ngũ cung chủ trở về.

Yên Phi Quỳnh gần giọng:

– Quách Diên Thọ, người đã phái chúng đến đây, bây giờ người hãy chứng kiến chúng thọ hình...

Thanh đao nàng giáng xuống thật nhanh, chiếc đầu của Kim Lão Nhị rời ra khỏi cổ.

Vừa chặt vừa tung chân, hành động của nàng thật là nhanh đầu của Kim Lão Nhị vừa rời ra là theo chân của nàng bay vọt ngay vào mặt Quách Diên Thọ.

Quách Diên Thọ nhảy tránh sang một bên và bây giờ Yên Phi Quỳnh mới thấy sau lưng hấn cách đó năm sáu bước, còn có một người.

Không, không phải một người mà là đến bảy, tám người.

Yên Phi Quỳnh gần giọng:

– Quách Diên Thọ, chúng theo người đến đó phải không?

Quách Diên Thọ đáp:

– Phải.

Yên Phi Quỳnh hỏi tiếp:

– Chúng nó là ai?

Quách Diên Thọ đáp:

– Chúng là...

Yên Phi Quỳnh chận nói:

– Ta bảo chúng phải trả lời.

Quách Diên Thọ quay lại:

– Các người nghe chưa? Ngũ cung chủ bảo các người lên tiếng đấy.

Một trong tốp người đứng sau lên tiếng:

– Vâng, thuộc hạ đã nghe.

Yên Phi Quỳnh cau mặt:

– Các người là Chu Điều Thất Tinh?

Đám người đứng ngoài lên tiếng:

– Vâng ạ.

Yên Phi Quỳnh giận lắm vì Chu Điều Thất Tinh vốn là người của Chu Tước Đàn, nghĩa là đám thuộc hạ của nàng, thế nhưng bây giờ chúng lại đứng sau lưng Quách Diên Thọ đối với nàng điều ấy là một điều đáng sỉ nhục.

Yên Phi Quỳnh xanh mặt gầm lên:

– Tốt lắm, các người hãy giết Quách Diên Thọ cho ta.

Quách Diên Thọ giật mình.

Hắn thừa biết đầu gì Yên Phi Quỳnh cũng vẫn là Chu Điều Đàn Chủ, thuộc hạ của nàng một sớm một chiều làm sao lại dám không tuân lệnh?

Bọn Chu Điều Thất Tinh lặng thinh một lúc rồi một trong bọn họ khúm núm vòng tay:

– Bẩm Ngũ cung chủ, thuộc hạ vâng Kim lệnh đến đây chứ không phải theo Quách Đàn Chủ.

Yên Phi Quỳnh giận dữ:

– Các người vâng lệnh đến bắt ta phải không?

Người cầm đầu Chu Điều Thất Tinh cúi đầu:

– Thuộc hạ không dám, tuy nhiên, chắc Ngũ cung chủ cũng thừa biết quy củ của Ngũ phương Môn, một khi đã được ban Kim Lệnh thì không còn lệnh của ai còn hiệu quả.

Quách Diên Thọ nói luôn:

– Xin Ngũ cung chủ bớt giận, chuyện này không thể trách họ được, bởi vì tại hạ cũng vâng Kim Lệnh chấp hành Chu Tước Đàn chủ, như thế mặc nhiên trở thành thượng cấp của chúng rồi.

Yên Phi Quỳnh nghiêng rằng:

– Quách Diên Thọ, người cho rằng ta không dám giết người à?

Tiếng thép khua lên, một ánh hào quang vút thẳng vào đầu Quách Diên Thọ nhanh như điện chớp.

Đã sẵn phòng bị, Quách Diên Thọ tung mình nhảy tránh một cách dễ dàng, hắn vòng tay cười nói:

– Ngũ cung chủ đã được Kim Lệnh tập nã, mặc nhiên là tội phạm, thế nhưng tại hạ vẫn chưa dám mạo phạm Ngũ cung chủ, điều đó Ngũ cung chủ biết cho.

Câu nói tuy có vẻ lễ độ, nhưng giọng điệu thật chẳng còn coi vị Ngũ cung chủ vào đâu, điều đó làm cho nàng hơi ngờ vực.

Nàng thừa biết võ công của hắn không làm sao sánh với mình, thế nhưng thái độ cao ngạo như thế, chắc chắn hắn còn dựa vào nơi nào vững chắc lắm.

Và nàng chợt nhớ khi nãy, khi nàng phát hiện ra Quách Diên Thọ thì hắn đã vội nhảy vọt ra sau gần tám trượng, phải chăng hắn muốn áp dụng kế dụ địch để cho bọn Chu Điều Thất Tinh vào nhà lục soát?

Nghĩ thế nên nàng không theo mà lại dừng ngay giữa cửa, thanh kiếm trong tay nàng chỉ thẳng vào mặt hắn:

– Quách Diên Thọ, người dám nói với ta những lời như thế phải không?

Quách Diên thọ đáp:

– Tại hạ thật tình không dám đấu, khi vâng Kim lệnh đến đây thì hạ đã truyền hiệu lệnh rồi, bây giờ cho dầu Ngũ cung chủ có giết tại hạ thì Ngũ cung chủ cũng không làm sao thoát khỏi Xà Cốc. Huống chi, Ngũ cung chủ không giết được tại hạ kia mà.

Yên Phi Quỳnh thừa biết hẳn tìm lời nói khích để cho mình bước ra xa để chúng đột nhập vào thạch thất và nàng biết hẳn nói cũng có đúng, tuy hẳn không phải là đối thủ của mình, nhưng nếu giao đấu tay đôi, trong vòng trăm chiêu cũng chưa chắc mình đặt hẳn vào tử địa. Trong khi đó, viện binh bên sau lưng hẳn nhất định sẽ thừa thì giờ đến kịp.

Đây là lần thứ nhất trong đời, Yên Phi Quỳnh chưa bao giờ gặp kẻ nào dám sỗ sàng trước mặt, vì thế cơn giận của nàng càng nói càng bùng lên dữ dội, nàng nghiêng răng quát lớn:

– Quách Diên Thọ, ngươi hãy nhớ là nhất định rồi có ngày ngươi sẽ lọt vào tay ta đấy.

Quách Diên Thọ cười lớn:

– Tại hạ chỉ cần giữ chặt nơi đây là Ngũ cung chủ dầu có thấp cánh cũng không làm sao thoát được, vì thế nên Ngũ cung chủ nán lại giây phút là sẽ biết ai sẽ lọt vào tay ai.

Yên Phi Quỳnh giận run, nàng chỉ mũi kiếm vào mặt hẳn và thét lớn:

– Quách Diên Thọ, ta thề nếu không giết được ngươi là sẽ không đội trời chung.

Quách Diên Thọ cười thâm hiểm:

– Chỉ cần qua đêm nay là Ngũ cung chủ sẽ không còn cơ hội.

Hắn vừa nói dứt tiếng thì trên tàng cây phía sau lưng hẳn một luồng ánh sáng bay phập xuống.

Những ánh sáng bay xuống thật nhanh và khi đến sát đầu Quách Diên Thọ thì mới nhận rõ đó là thanh kiếm...

Nhưng khi nhận ra thì Quách Diên Thọ đã mở tròn đôi mắt hẳn không những không thể nào tránh đỡ nổi mà cũng không nói được một tiếng nào.

Thanh kiếm vừa tắt ánh sáng thì một bóng người đã hiện ra và thêm một lần nữa, ánh sáng của thanh kiếm lại lóe lên Chu Diệu Thất Tinh cùng một lượt ngã rạp ngay tức khắc.

Cùng một lúc với tiếng rú của đám thuộc hạ, Quách Diên Thọ vụt biến hình, thân của hắn vụt rã ra làm hai y như thân cây chuối bị ngọn đao bén từ trên bổ xuống.

Tám người của bọn Quách Diên Thọ bị hạ trong nháy mắt.

Vừa rồi khi bị thanh kiếm từ trên bổ xuống, thân hình của hắn bị xẻ làm đôi, nhưng vì nhanh quá nên cho tới khi bảy người của bọn Chu Diệu Thất Tinh ngã hết rồi

thì thân hấn mới kịp ngã theo.

Người sử dụng thanh kiếm đúng là nhanh đến nỗi không làm sao hình dung bằng lời nói.

Từ khi phát kiếm nhắm vào Quách Diên Thọ, cho đến khi hạ luôn Chu Điều Thất Tinh thật là chỉ trong vòng không đầy chớp mắt.

Và Yên Phi Quỳnh thấy rõ hơn ai hết, chính người đó đã dụng chiêu thế “Phượng Minh Triều Dương” thức thứ ba trong Thiên Phượng Tam Thức, tuyệt chiêu bất truyền của Ngũ Phượng Môn.

Yên Phi Quỳnh hốt hoảng, nàng không chờ cho bóng người ấy sát tới gần, thanh kiếm trong tay nàng đã đâm thẳng tới.

Xoảng!

Hai thanh kiếm chạm vào nhau, người ấy đã bắt thanh kiếm của Yên Phi Quỳnh và la lớn:

– Ngũ sư muội.

Nghe giọng nói, Yên Phi Quỳnh càng hoảng hốt, nàng cũng kêu lên:

– Tam sư thư...

Tam cung chủ Tôn Phi Loan thu kiếm lại và hỏi nhỏ:

– Họ đâu cả rồi?

Có lẽ vì quá gấp và quá lo ngại, cho nên câu hỏi của Tôn Phi Loan trở thành câu hỏi không đầu đuôi chi cả.

Chính Yên Phi Quỳnh cũng phải ngơ ngác vì câu hỏi đó, cho nên nàng gằn lại:

– Tam sư thư hỏi ai?

Tôn Phi Loan hơi đỏ mặt, nàng nói ngập ngừng:

– Giang Hàn Thanh? Hấn không có một cho cùng sư muội sao?

Yên Phi Quỳnh lạnh lùng:

– Hấn đã đi rồi.

Tôn Phi Loan kinh ngạc:

– Nghe Xà Cô Bà bảo hấn đã trúng Thiên Ty Châm không cứu chữa được cơ mà?

Yên Phi Quỳnh vẫn lạnh như băng:

– Tôi không biết, hấn không có ở đây.

Tôn Phi Loan thở dài:

– Nếu thế thế Ngũ sư muội hãy đi đi.

Yên Phi Quỳnh cứ đứng ngay giữa cửa và thanh kiếm cứ lăm lăm trong tay:

– Tôi không đi, nếu Tam sư thư vâng lệnh đến đây bắt tôi thì tôi cứ ở đây chờ đợi.

Tôn Phi Loan nói:

– Tôi đến đây trợ cứu sư muội chứ không phải bắt, nếu không thế thì tôi làm sao giết Quách Diên Thọ và Chu Điều Thất Tinh? Ngũ sư muội, đừng có làm như thế, hãy mau lánh khỏi chỗ này đi.

Đôi mắt của Yên Phi Quỳnh đỏ hoe, nàng vẫn nói bằng một giọng cứng rắn:

– Không, tôi không đi, có chết thì đành chết ở đây thôi.

Nàng cứ đứng giữa cửa chứ không chịu đi ra.

Tôn Phi Loan nhìn nhanh vào thạch thất và vụt cất giọng:

– Ngũ sư muội, đừng lừa chị, em giấu Giang Hàn Thanh trong thạch thất, em hãy cho chị biết tình trạng của hắn hiện giờ ra sao?

Yên Phi Quỳnh đáp:

– Thiên Ty Châm là vật không thể sống qua giờ ngộ, hắn đã chết rồi.

Tôn Phi Loan tái mặt kêu lên:

– Phi Quỳnh, em bảo sao?

Là cô gái tinh ranh, làm sao Yên Phi Quỳnh lại không thấy sắc thái nặng tình của Tôn Phi Loan, thế nhưng nàng vẫn lạnh lùng:

– Hắn đã chết rồi.

Tôn Phi Loan không còn dần được nữa, nước mắt nàng tràn ra như suối, giọng nàng run rẩy:

– Phi Quỳnh... chắc... chàng hiện tại đây?

Bây giờ thì Yên Phi Quỳnh biết rõ về viên Thiên Cơ Vận Công Hoàn.

Nàng thấy Giang Hàn Thanh có được hoàn thuốc đó là trong lòng cứ ngỡ vực mãi, nhưng đến bây giờ thì nàng đã thấy rồi.

Đúng là họ yêu nhau, hoàn thuốc đó tự nhiên là của Tôn Phi Loan tặng cho hắn...

Một cơn ghen tức vụt trào lên chặn ngang nơi ngực, nàng vừa ghen vừa có mặc cảm thấp kém hơn Tôn Phi Loan về nhiều mặt, nàng bỗng nghe lòng căm hận.

Nàng chợt thấy chuyện giết Quách Diên Thọ và Chu Điều Thất Tinh không phải là ơn mà là vì Tôn Phi Loan muốn cho nàng mang tội phản nghịch nặng hơn.

Yên Phi Quỳnh chợt nhận rằng đây là âm mưu thâm độc, vì muốn chiếm Giang Hàn Thanh nên Tôn Phi Loan định trừ tuyệt cho được nàng mà không mang tiếng, chỉ có cách hay nhất là đẩy nàng thành tử tội của Ngũ Phượng Môn.

Trong khoảnh khắc, bao nhiêu cảm kích lúc ban đầu bỗng tiêu tan mất hết chỉ còn lại trong lòng nàng oán hận mà thôi.

Nàng nhìn chăm chú vào mặt Tôn Phi Loan và nói:

– Tôi đã chôn hẩn rồi.

Tôn Phi Loan thấy sắc diện của Yên Phi Quỳnh thay đổi, nàng hơi nghi ngờ nên gặng lại:

– Sư muội chôn hẩn ở đâu?

Yên Phi Quỳnh cười gằn.

– Hẩn đã chết rồi, Tam sư thư còn muốn moi thây hẩn lên để báo công sao?

Tôn Phi Loan nói:

– Ngũ Sư muội vẫn còn không tin ở chị hay sao? Khi chị nhận được tín hiệu của Quách Diên Thọ, chị đã không dám thông tri với Nhị sư huynh, một mình chị lẻn đến đây cốt để đưa hai người, không ngờ... không ngờ bây giờ hẩn đã chết rồi, chị chỉ còn mong thấy được mặt một lần cuối cùng...

Nói đến đây nàng vụt nghẹn ngang không làm sao nói được thêm nữa.

Yên Phi Quỳnh càng thêm oán hận, nàng gật gật đầu:

– Nếu Tam sư thư muốn thấy mặt hẩn lần sau cùng thì hãy theo tiểu muội.

Nói xong, nàng cúi đầu bước thẳng ra ngoài và đi về phía ven rừng...

Tôn Phi Loan không biết đó là kế độc nên vội vã bước theo.

Đi được một khoảng khá xa, Tôn Phi Loan cảm thấy lòng mình như muối xát khi nghĩ đến cái chết bị thảm của Giang Hàn Thanh, nàng chảy nước mắt hỏi:

– Sư muội mai táng hẩn ở nơi nào?

Yên Phi Quỳnh không quay đầu lại, nàng vẫn nói bằng một giọng lạnh lùng:

– Tôi chôn hẩn trong rừng sau, lát nữa đây chị sẽ thấy.

Hai người lại làm thỉnh đi riết vào trong.

Đi thêm một khoảng xa nữa, Yên Phi Quỳnh dừng lại chỉ vào một gốc cây thật lớn:

– Tôi chôn hẩn dưới gốc cây đó.

Vừa nói đến đây, nàng vụt khóc rống lên và phục xuống gốc cây như không còn cử động gì nổi nữa.

Tôn Phi Loan xúc động, nàng quỳ xuống ôm lấy Yên Phi Quỳnh khuyên nhủ:

– Ngũ sư muội, em đừng quá thương tâm mà sinh ra.

Nàng nói chưa dứt câu thì Yên Phi Quỳnh vùng quay lại, năm ngón tay như móc sắt của cô ta đã điểm nhanh vào nhiều trọng huyệt trong người của Tôn Phi Loan.

Thật không thể ngờ được sự tình lại diễn biến ra như thế.

Tôn Phi Loan không kịp có một phản ứng nào thì đã bị khống chế ngay.

Khi nhận được tín hiệu của Quách Diên Thọ, Tôn Phi Loan liền nghĩ đến một

việc hy sinh, nàng quyết tâm đến tận nơi hỗ trợ cho Giang Hàn Thanh và Yên Phi Quỳnh thoát khỏi Mao Sơn, nàng muốn cho hai người nên nghĩa vợ chồng.

Riêng nàng, nàng đã chọn sẵn một thái độ, nàng nhất quyết dứt tình để cho người tiểu sư muội được tròn hạnh phúc.

Nàng đã hạ quyết tâm vì người mà hy sinh tất cả, nàng không muốn cho Giang Hàn Thanh lâm vào cảnh khó xử, nàng cũng không muốn cho người tiểu sư muội không thỏa nguyện ba sinh, nàng nghĩ chỉ cần cho hai người yên ổn thoát khỏi hang hùm, riêng nàng thì có lẽ không bao giờ còn gặp lại.

Bây giờ thành linh bị Yên Phi Quỳnh hạ độc thủ, tay chân nàng không thể cử động, miệng nàng cũng không thể nói, nàng chỉ giương mắt nhìn người tiểu sư muội bằng tia mắt kinh ngạc.

Yên Phi Quỳnh mỉm cười thâm độc:

– Tam sư thư, chắc chị cảm thấy lạ lùng lắm phải không?

Chị cảm thấy tại làm sao chị đến cứu tôi mà tôi lại hạ thủ như thế này, chị thấy sự việc gần giống như một cơn ác mộng, có phải thế không?

Nàng nói đến đây chợt cảm thấy cách đó không xa có một tiếng động thật nhẹ, tiếng động tuy nhẹ, nhưng bằng vào thính giác tinh nhuệ của Yên Phi Quỳnh, nàng nhận ra ngay rằng sự việc lại gặp phải nguy khốn gấp trăm ngàn lần khi chưa hạ được Tôn Phi Loan...

Nàng chợt rung mình khi nghĩ đến hậu quả tai hại sẽ xảy đến trong nháy mắt.

Nàng biết người đến đây nhất định không phải bạn mà là một con người sắt đá.

Nhất định nàng không còn được may mắn như khi gặp Tôn Phi Loan.

o O o